

Niks Null Noe

En gang levde det en konge og en dronning, svært like mange andre konger og dronninger. De hadde vært gift lenge og hadde ingen barn. Men til sist fødte dronninga en babygutt da kongen var på reise i andre land. Dronninga kunne ikke kristne gutten før kongen kom tilbake, og hun sa: «Vi kaller ham bare Niks Null Noe til hans far kommer hjem.» Men det tok lang tid før han kom hjem, og gutten hadde vokst og blitt en flott ung mann.

Til sist var kongen på vei tilbake. Men han hadde en stor elv å krysse, og der var det en vannvirvel, så han kunne ikke komme over vannet. Men en kjempe kom til ham, og sa:

«Jeg skal bære deg over.»

Men kongen sa: «Hva krever du til betaling?»

«Å, gi meg Niks, Null, Noe, og jeg vil bære deg over vannet på ryggen min.»

Kongen hadde aldri hørt at hans sønn ble kalt Niks Null Noe, og derfor sa han: «Ja, det skal du få, og min takk også.»

Da kongen kom hjem, var han svært glad for å se sin kone igjen, og sin unge sønn. Hun fortalte ham at hun ikke hadde gitt barnet noe navn, men bare Niks Null Noe, frem til han selv var tilbake.

Den stakkars kongen var helt fortvilet. Han sa: «Hva har jeg gjort? Jeg lovet å gi Niks Null Noe til kjempen som bar meg over elva på ryggen sin.» Kongen og dronninga var sørgmodige og triste, men så sa de: «Når kjempen kommer vil vi gi ham hønsekonas gutt; han vil aldri klare å se forskjell.»

Den neste dagen kom kjempen for å kreve det kongen hadde lovet, og han sendte bud etter hønsekonas gutt; og kjempen dro av gårde med gutten på ryggen sin. Han reiste til han kom til en stor stein, og der satt han seg for å hvile. Han sa:

«Hipp, hopp, du som sitter på, når på dagen er det nå?»

Den stakkars lille gutten sa: «Det er den tiden når min mor, hønsekona, tar opp eggene til dronningas frokost.»

Da ble kjempen illstint, og knuste guttens hode mot steinen så han døde. Så dro han tilbake med et voldsomt temperament, og denne gangen gav de ham gartnerens sønn. Han dro av gårde med gutten på ryggen sin helt til de igjen kom til steinen, og kjempen satt seg ned for å hvile. Så sa han:

«Hipp, hopp, du som sitter på, når på dagen er det nå?»

Gartnerens gutt sa: «Det er sikkert tiden når min mor tar opp grønnsakene til dronningas middag.»

Da ble kjempen helt vill av raseri og knuste hans hjerne ut over steinen. Så gikk kjempen tilbake til kongens hus i et forferdelig sinne, og sa han ville tilintetgjøre dem alle hvis de ikke gav ham Niks Null Noe denne gangen. De måtte gjøre det. Og da han kom til den store steinen, sa kjempen:

«Når på dagen er det nå?»

Niks Null Noe sa: «Det er den tiden når min far, kongen, setter seg ned for å spise kveldsmat.»

Kjempen sa: «Jeg har den rette nå», og tok Niks Null Noe til sitt eget hus, og oppdro ham til han var blitt en mann.

Kjempen hadde en vakker datter, og hun og gutten ble glad i hverandre. Kjempen sa en

dag til Niks Null Noe: «Jeg har jobb til deg imorgen. Det finnes en stall som er syv mil lang og syv mil bred, og den har ikke blitt rengjort på syv år, og du må rengjøre den imorgen, ellers skal jeg ha deg til kveldsmat.»

Kjempens datter gikk ut neste morgen med guttens frokost, og fant ham ille til mote, for hele tiden mens han kastet noe bort, falt det bare inn igjen. Kjempens datter sa hun ville hjelpe ham, og hun ropte på alle jordens dyr og alle luftens fugler, og innen et minutt kom alle sammen og bar bort alt som var i stallen, slik at den ble rengjort før kjempen kom hjem. Han sa: «Skam over det fjolset som hjalp deg. Men jeg har en verre jobb til deg imorgen.» Så sa han til Niks Null Noe: «Det finnes en innsjø som er syv mil lang og syv mil dyp og syv mil bred, og du må tømme den imorgen før solnedgang, ellers skal jeg ha deg til kveldsmat.»

Niks Null Noe begynte tidlig neste morgen, og prøve å få bort vannet med spannet sitt. Men innsjøen ble ikke noe mindre, og han visste ikke hva han skulle gjøre. Men kjempens datter kalte alle fiskene i havet til å komme å drikke vannet, og snart hadde de drukket den tørr. Da kjempen så at arbeidet var gjort, ble han rasende, og sa: «Jeg har en verre jobb til deg imorgen. Det er et tre syv mil høyt, uten noen greiner før du kommer til toppen, og der er et reir med syv egg, og du må hente ned alle eggene uten å knuse et eneste, ellers skal jeg ha deg til kveldsmat.»

I starten visste ikke kjempens datter hvordan hun skulle hjelpe Niks Null Noe. Men først kuttet hun av sine fingre, og så sine tær, og laget trinn av dem, og han klatret treet og fikk alle eggene trygt med seg helt til han kom til bunnen. Da ble ett ødelagt. Så de bestemte seg for å rømme sammen. Og etter at kjempens datter hadde stelt seg litt på håret og funnet sin magiske flaske, dro de avgårde så raskt de kunne løpe. Og de hadde ikke kommet mer enn tre jorder bort før de så seg tilbake, og så kjempen komme raskt etter dem.

«Fort, fort!» ropte kjempens datter. «Ta kammen fra mitt hår og kast den ned.»

Niks Null Noe tok kammen fra håret hennes og kastet den ned, og ut fra hver og en av dens tagger sprang det opp et tykt og kraftig tornekratt som stengte kjempens vei. Du kan være sikker på at det tok ham lang tid å komme seg gjennom tornebuskene, og innen han hadde kommet gjennom hadde Niks Null Noe og hans kjære løpt et godt stykke bort fra ham. Men han satte snart etter dem igjen, og var like ved å få tak i dem da kjempens datter ropte ut til Niks Null Noe:

«Ta min hårnål og kast den ned, fort, fort!»

Så Niks Null Noe kastet ned hårnålen, og den vokste fort som lynet og ble en stor hekk av skarpe blader plassert på kryss og tvers. Kjempen måtte trå svært forsiktig for å komme seg gjennom alt dette, og i mellomtiden løp det unge paret videre og videre og videre, helt til de var nesten ute av syne. Men omsider var kjempen gjennom, og det tok ikke lang tid før han var nær ved å ta dem igjen. Men akkurat da han skulle til å strekke ut sin hånd for å fange Niks Null Noe, tok datteren hans ut sin magiske flaske og kastet den i bakken. Og idet den knuste vellet det ut en stor, stor bølge, som vokste og vokste helt til den nådde kjempen til livet, og så hans nakke, og da den nådde hans hode druknet han, og var så død så død så død som det går an. Så nå er han ute av historien.

Men Niks Null Noe flyktet videre, og hvor tror du han kom til slutt? Jo, nær slottet til Niks Null Noes far og mor. Men kjempens datter var så utslitt at hun ikke kunne gå et eneste skritt lenger. Så Niks Null Noe ba henne vente der mens han dro og fant et sted å tilbringe natten. Og han gikk videre mot slottets lys, og på veien kom han forbi huset til hønsekona, som hadde mistet gutten sin da kjempen knuste hans hjerne i stykker. Du kan tro at hun kjente igjen Niks Null Noe på et øyeblikk, og hatet ham fordi han hadde forårsaket hennes sønns død. Så da han spurte om veien til slottet, kastet hun en forbannelse over ham. Så da han kom til slottet, så snart han ble ledet inn, falt han inn i en dyp søvn på benken i hallen. Kongen og dronninga prøvde alt de kunne å vekke ham, men til ingen nytte. Så kongen lovet at hvis en kvinne kunne vekke ham opp, skulle hun få gifte seg med ham.

Imens ventet og ventet kjempens datter på at han skulle komme tilbake. Og hun klatret opp i et tre for å se etter ham. Gartnerens datter, som kom for å hente vann fra brønnen, så skyggen av kvinnen i vannet, og tenkte med seg selv, og sa:

«Hvis jeg er så vakker, hvis jeg er så modig, hvorfor sender du meg for å hente vann?»

Så hun kastet fra seg sitt spann og dro for å se om hun kunne få gifte seg med den fremmede. Og hun gikk til hønsekona, som lærte henne en opphevningbesvergelse som kunne gjøre Niks Null Noe våken så lenge gartnerens datter ønsket. Så gikk hun opp til slottet og sang sin besvergelse, og Niks Null Noe våknet en liten stund. Så lovet de å gifte ham bort til gartnerens datter.

Imens gikk gartneren ned for å hente vann fra brønnen, og så skyggen av kvinnen i vannet. Derfor han så opp og fant henne, og han hjalp kvinnen ned fra treet og ledet henne inn i sitt hus. Og han fortalte henne at en fremmed skulle gifte seg med hans datter, og han tok henne opp til slottet og viste henne mannen: Og det var Niks Null Noe som lå og sov i stolen.

Hun så ham, og hun ropte til ham: «Våkne, våkne, og tal til meg!» Men han ville ikke våkne, og snart ropte hun: «Jeg rengjorde stallen, jeg tømte innsjøen, og jeg klatret treet, og alt av kjærlighet til deg, og du vil ikke våkne å tale til meg.»

Kongen og dronninga hørte dette, og kom til den pene unge kvinnen, og hun sa:

«Jeg kan ikke få Niks Null Noe til å tale til meg uansett hva jeg gjør.»

De ble helt forbauset da hun talte om Niks Null Noe, og spurte henne hvor han var, og hun sa: «Han sitter der i stolen.» De løp til ham og kysset ham og kalte ham deres egen kjære sønn. Så kalte de på gartnerens datter og fikk henne til å synge sin besvergelse, og han våknet og fortalte dem alle hva kjempens datter hadde gjort for ham, og om all hennes godhet. Da tok de henne i sine armer og kysset henne, og sa at nå skulle hun være deres datter, for deres sønn skulle gifte seg med henne. Men de sendte bud på hønsekona og dømte henne til døden. Så levde de lykkelig alle sine dager.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Engelsk folkeeventyr, samlet av Joseph Jacobs (1854-1916).
(Offentlig eiendom - public domain)

Original tittel: Nix Nought Nothing

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på "Nix Nought Nothing" fra [English Fairy Tales, 1890 \(gutenberg.org\)](http://gutenberg.org).

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: John Dickson Batten (1860-1932)

Kilde: [English Fairy Tales, 1890 \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.